

Gertruda Louisa

Sprockjes van Serafijntje

De Jaloerse Generaal

De Goede Dokter

De Dappere Prins

Sprockjes van Serafijntje

Geschreven en geïllustreerd door Gertruda Louisa

Inhoud:

De Jaloerse Generaal	4
De Goede Dokter	29
De Dappere Prins	53

Deze sprookjes gaan over Serafijntje:

Het toverfeetje uit Hemelrijk.

Daar wonen eindeloos veel geluksfeetjes.

Zij luisteren naar de mensen en vaak zorgen zij voor troost of geluk.

**De vele avonturen die Serafijntje beleefde, vertelde
ze aan mij, zodat ik ze op kon schrijven.**

December 2011

De Jaloerse Generaal

Er was eens

Een prachtig land omgeven door een onmetelijke oceaan.

Groene bossen en bergketens begroeid met geurende kleurige bloemen, creëerden een streling aan de ogen. Saffierblauwe meren met woestijnlandschappen wisselden elkaar af om uiteindelijk een pittoresk stadje tevoorschijn te toveren.

In een sprookjeskasteel zetelde koning Thomas Goedhart met zijn koningin Isabella en pasgeboren zoon Joachim. Hij regeerde met soepele hand en eervol geweten. De mensen droegen hun koning op handen.

Aan de rand van de stad in de woestijn woonde generaal Max. Hij voerde bevel over de legers van koning Goedhart. Eén mateloos vurig gevoel beheerste zijn leven: Jaloezie.

Max wilde koning zijn. Koning van dit mooie land. Op een ongelukkige dag viel hij van zijn paard, brak zijn been op vijf plaatsen, waardoor hij vreselijk kreupel liep.

Koning Goedhart vond het heel vervelend om de man zijn ontslag te geven.

‘Beste generaal, je mag jouw titel evenals je salaris behouden, maar met dat manke been kun je onze soldatenlegers niet meer aanvoeren.’

En zo gebeurde het dat de generaal alleen thuis zat bij het haardvuur, ontzettend boos op die vervloekte koning Goedhart.

Grommend en brommend om al dit onrecht laaide de jaloezie op.

Hinkelend strompelde Max door de salon, keek in de spiegel boven de haard. Hij zag zoals altijd een ellendig lelijk gezicht en kreunde tegen zijn spiegelbeeld:

‘Oh man... geen vrouw wil me hebben, geen legers kan ik meer aanvoeren. Geen koning verslaan, mijn droom is uit... fenito.’

Zijn huis zag er vuil uit. Hij poetste nooit. Overal zaten reusachtige spinnenwebben en kriebelende beestjes.

De mensen vonden hem griezelig. Bezoek kreeg hij nooit. Uitgezonderd van één vrouw, die er zelf ook vies uitzag: zij kookte iedere dag voor Max temidden van de rommel en rotzooi.

Generaal Max vond het wel prima zo.

Tot op een dag

Hij galoppeerde op zijn paard door de woestijn naar de stad om boodschappen te doen.

In de verte zag hij plotseling drie vechtende mannen. Briesend liet hij zijn paard stoppen en verschool zich achter de rotsen. Geruisloos naderde hij de vechtjassen.

Twee kerels met een dolk bedreigden een lange statige man. Deze droeg een lange wijde donkerpaarse mantel en een punthoed op zijn hoofd. Zijn hand omklemde een schitterende gouden staf vol dieprode robijnen, mysterieus groene smaragden en kleurrijke diamanten.

‘Rovers... Rovers,’ schreeuwde hij . ‘Laat los of ik tover jullie ter plekke in woestijnrotsen.’

De bandieten schoten in de lach.

Tovenaar, tovenaar, wij rijgen jou aan onze dolk vóóordat jij één toverwoord kunt zeggen! ’

De dolken bewogen langzaam in de richting van het hart van de tovenaar....

Maar op hetzelfde moment trof een pijl met geweldige precisie het hart van de voorste bandiet. Een seconde later trof een tweede pijl de borst van zijn maat.

Daar lagen ze dood in het zand. De tovenaar stond trillend op en keek zijn redder in de ogen.

‘Jij was ooit de opperbevelhebber van de koning, generaal Max.’ zei hij met zachte stem.

‘Je hebt mijn leven gered. Ik wil je hiervoor belonen. Je krijgt van mij zeven toverformules. Ze kunnen van jou een machtig man maken. ’

Nu keek de tovenaar zwijgend naar de generaal. Hij leek diep na te denken. Uiteindelijk verbrak hij de stilte:

‘Max, jij wilt álles hebben wat de koning heeft. Deze formules kunnen je dat geven, maar generaal,’ hier stopte de tovenaar even... ‘koester je ziel !’

De ex-bevelhebber had nog geen stom woord gezegd.

Verbaasd zonder een vin te verroeren, hoorde hij de woorden zonder ze te begrijpen.

Plotseling uit het niets zag Max zeven schitterende doorzichtige bollen, gelijkend op kleurige dromerige zeepbellen. Ze zweefden uit de kostbare staf. In elke bol zat een kleine afbeelding van de toverformule.

Starend naar de lelijke generaal mompelde de tovenaar:

‘Max ... dit zijn de zeven toverformules :

Een knappe goed uitziende man

Bergen goudstukken

Grote soldatenlegers

Een lieve vrouw en een kind

Onzichtbaarheid

Een vliegend paard

Dodelijk gifpoeder